हीयांसः परस्तादर्वाचीरुपसदः उपैत्येषामेव लोकानामभिजित्यै. उपसद्याय मीळ्हुष;इमां मे अग्ने समिधम् इमामुपसदं वनेरिति तिस्रस्तिस्रः सामिधेन्यो रूपसमृद्धा एतद्वै यज्ञस्य समृत्वं, यद्रूपसमृत्वं यत्कर्म क्रियमाणमृगभिवदति. जघ्निवतीर्याज्यानुवाक्याः कुर्याद्. अग्निर्वृत्राणि जंघनद्; य उग्र इव शर्यहा;त्वं सोमासि सत्पति; र्गयस्फानो अमीवह; इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रीणि पदा विचक्रम इत्येता विपर्यस्ताभिरपराण्हे यजति. घ्नंतो वा एताभिर्देवाः पुरो भिंदन्त आयन्यदुपसदः सछंदसः कर्तव्या न विछंदसो. यद्विछंदसः कुर्याद् ग्रीवासु तद् गंडं दध्यादीश्वरो ग्लावो जनितोस्तस्मात् सछंदस एव कर्तव्या, न विछंदसस्तदुह स्माहोपाविर्जानश्रुतेय उपसदां किल वै तद् ब्राम्हणे यस्मादप्यश्लीलस्य श्रोत्रियस्य मुखं व्यवज्ञायते तृप्तमिव रेभतीवेत्याज्यहविषो ह्युपसदो ग्रीवासु मुखमध्याहितं. तस्मात्थ स्म तदाह ॥ २५ ॥

देववर्म वा एतद्यत्प्रयाजाश्चानुयाजाश्चाप्रयाजमननुयाजं भवतीष्वै संशित्या अप्रतिशराय. सकृदतिक्रम्याश्रावयति यज्ञस्याभिक्रांत्या अनपक्रमाय. तदाहुः क्रूरमिव वा एतत्सोमस्य राज्ञोंते चरंति यदस्य घृतेनांते चरंति. घृतेन हि वज्रेणेंद्रो वृत्रमहंस्तद्यद्. अंशुरंशुष्टे देव सोम आप्यायतामिंद्रायैकधनविद; आ तुभ्यमिंद्रः प्यायताम्; आ त्वमिंद्राय प्यायस्वाप्याययास्मांत्सखीन् सन्या मेधया स्वस्ति ते देव सोम सुत्यामुदृचमशीयेति राजानमाप्याययंति. यदेवास्य तत् क्रूरमिवांते चरंति तदेवास्यै तेनाप्याययंत्यथो एनं वर्धयंत्येव. द्यावापृथिव्योर्वा एष गर्भो यत्सोमो राजा तद्यद्. एष्टा राय एष्टा वामानि प्रेषे भगाय ऋतमृतवादिभ्यो नमो दिवे नमः पृथिव्या इति प्रस्तरे निन्हवते. द्यावापृथिवीभ्यामेव तं नमस्कुर्वंत्यथो एने वर्धयंत्येव वर्धयंत्येव ॥ २६ ॥ इत्यैतरेयब्राम्हणे प्रथमपंचिकायां चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥